

Η εορτή της Σύναξης των Δώδεκα Αποστόλων στην Τιβεριάδα

[Πατριαρχία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Τη Δευτέρα 13 Ιουλίου 2026, το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων εόρτασε με λαμπρότητα την Σύναξη των Δώδεκα Αποστόλων στην Ιερά Μονή των Αγίων Αποστόλων στην Τιβεριάδα, με τον Μακαριώτατο Πατριάρχη Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλο, να προεξάρχει στην πανηγυρική Θεία Λειτουργία.

Αναλυτικά η ανακοίνωση της Αρχιγραμματείας του Πατριαρχείου:

Τήν Δευτέραν, 30ήν Ἰουνίου / 13ην Ἰουλίου 2026, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἐορτή τῆς Συνάξεως τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων τῶν δώδεκα ἥτοι τῆς συναθροίσεως τῶν πιστῶν τιμώντων τήν μνήμην καί τῶν δώδεκα ἁγίων Ἀποστόλων. Ὁ ἀριθμός δώδεκα εἶναι συμβολικός καί συμβολίζει τάς δώδεκα φυλάς, αἱ ὁποῖαι συνηγμέναι ἀποτελοῦν τό Ἰσραήλ, ἥτοι τά ἔθνη εἰς τά ὁποῖα ἐκήρυξαν οἱ Ἀπόστολοι καί ἀπετέλεσαν τό γένος τῶν Χριστιανῶν, τό βασίλειον ἱεράτευμα συνηγμένον εἰς τήν ἐνότητα τῆς Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ μνήμη αὐτῶν ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου εἰς τήν Ἱεράν Μονήν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων εἰς Τιβεριάδα δι' Ἑσπερινοῦ ἀφ' ἐσπέρας καί θείας Λειτουργίας τήν πρωΐαν, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Γέροντος Ἀρχιγραμματέως Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου Ἀκκρης - Πτολεμαΐδος Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. Μακαρίου, Ἀγιοταφитῶν Ἱερομονάχων, ὧν πρῶτος ὁ Γέρων Δραγουμᾶνος Ἀρχιμανδρίτης π. Ματθαῖος, τοῦ Γραμματέως τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου Ἀρχιμανδρίτου π. Χριστοδούλου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀρτεμίου Ἡγουμένου Χაϊφας, Ἀραβοφώνων Πρεσβυτέρων τῶν ὁμόρων περιοχῶν τῆς Γαλιλαίας, τοῦ Ἀρχιδιακόνου Μάρκου καί τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Προδρόμου, ψαλλούσης τῆς χορωδίας ὑπό τόν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Καττάρων κ. Ἀριστόβουλον ἑλληνιστί, ἀραβιστί, καί ρωσιστί, παρουσία τῆς Πρέσβευς τῆς Ελλάδος εἰς τό Ἰσραήλ κ. Μάγιας Σολωμοῦ καί τοῦ κ. Μαυροειδοῦς, ἐν προσευχῇ μοναχῶν, μοναζουσῶν καί συμμετεχόντων πιστῶν τῆς περιοχῆς Τιβεριάδος καί προσκυνητῶν.

Πρός τό εὐλαβές ἐκκλησίασμα τοῦτο ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ὡς ἔπεται:

«Ἐγένετο δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις ἐξῆλθεν εἰς τὸ ὄρος προσεύξασθαι καὶ ἦν διανυκτερεύων ἐν τῇ προσευχῇ τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὅτε ἐγένετο ἡμέρα, προσεφώνησε τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, καὶ ἐκλεξάμενος ἀπ' αὐτῶν δώδεκα, οὓς καὶ ἀποστόλους ὠνόμασε», (Λουκ. 6,12-13), ἱστορεῖ ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοὶ καὶ προσκυνηταί,

Ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ τῆς θαλάσσης τῆς Τιβεριάδος, ἔνθα ὁ Ἰησοῦς «ἐφανέρωσεν ἑαυτὸν πάλιν τοῖς

μαθηταῖς Αὐτοῦ, μετά τήν Ἀνάστασίν Του», (Πρβλ. Ἰωάν. 21,1), ἵνα ἑορτάσωμεν τήν Σύναξιν τῶν ἁγίων ἐνδόξων καί πανευφήμων μαθητῶν καί Ἀποστόλων Αὐτοῦ τῶν δώδεκα, ἐν τῇ ἐπωνύμῳ ἱερᾷ αὐτῶν Μονῇ.

Εἰς αὐτούς τούς δώδεκα μαθητάς Του ὁ Ἰησοῦς ἀνέθεσε τήν ἀποστολήν τοῦ κηρύγματος τοῦ Εὐαγγελίου ἀφ' ἑνός, εἰπών αὐτοῖς: «πορευθέντες εἰς τόν κόσμον ἅπαντα, κηρύξατε τό Εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει», (Μάρκ. 16,15). Καί ἔδωκεν ἐξουσίαν κατὰ πνευμάτων ἀκαθάρτων ἀφ' ἑτέρου, «προσκαλεσάμενος τούς δώδεκα μαθητάς αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν πνευμάτων ἀκαθάρτων, ὥστε ἐκβάλλειν αὐτὰ καί θεραπεύειν πᾶσαν νόσον καί πᾶσαν μαλακίαν», (Ματθ. 10,1) κατὰ τόν Εὐαγγελιστήν Ματθαῖον.

Ἑρμηνεύοντες τούς λόγους τούτους, ὁ μέν Θεοφύλακτος λέγει: «Ὅρα τήν τοῦ Κυρίου ἐντολήν, κηρύξατε πάσῃ τῇ κτίσει. Οὐκ εἶπεν ὅτι τοῖς πειθομένοις κηρύξατε, ἀλλά πάσῃ τῇ κτίσει εἴτε πείθονται εἴτε μή». Ὁ δέ Ἱερός Χρυσόστομος ἐπισημαίνει λέγων: «Σκόπει δέ μοι καί το εὔκαιρον (=τήν κατάλληλον περίστασιν) τῆς ἀποστολῆς· οὐ γάρ ἐκ προοιμίων αὐτούς ἔπεμψεν, ἀλλ' ὅτε ἱκανῶς τῆς ἀκολουθήσεως ἦσαν ἀπολελαυκότες (= ἐπωφελημένοι) καί εἶδον καί νεκρόν

ἐγερθέντα καί θάλατταν ἐπιτιμηθεῖσαν καί δαίμονας ἐλαθέντας καί παραλυτικόν σφιγέντα, καί ἁμαρτήματα λυθέντα καί λεπρόν καθαρθέντα καί ἄρκοῦσαν Αὐτοῦ τῆς δυνάμεως ἔλαβον ἀπόδειξιν καί δι' ἔργων καί διά λόγων τότε αὐτούς ἐκπέμπει».

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τόν ἀριθμόν «δώδεκα», οὗτος ἦτο συμβολικός, ἀνταποκρινόμενος πρὸς τὰς δώδεκα φυλάς. «Δώδεκα μὲν μαθητάς ἐκλέγεται κατὰ τόν ἀριθμόν τῶν δώδεκα φυλῶν», λέγει ὁ Θεοφύλακτος. Περί δέ τῶν δώδεκα τούτων φυλῶν ἐποιήσατο λόγον ὁ Ἰησοῦς εἰς τοὺς μαθητάς Αὐτοῦ εἰπὼν αὐτοῖς: «Ἀμήν λέγω ὑμῖν ὅτι ὑμεῖς οἱ ἀκολουθήσαντές μοι, ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ, ὅταν καθίσῃ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ θρόνου δόξης Αὐτοῦ, καθίσεσθε καί ἡμεῖς ἐπὶ δώδεκα θρόνους, κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλάς τοῦ Ἰσραήλ», (Ματθ. 19,28).

Ἀξιοσημείωτος ἡ ἀναφορά τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ εἰς τὴν ἐπουράνιον πόλιν καί τό τεῖχος αὐτῆς λέγοντος: «Καί τό τεῖχος τῆς πόλεως ἔχον θεμελίους δώδεκα καί ἐπ' αὐτῶν δώδεκα ὀνόματα τῶν δώδεκα ἀποστόλων τοῦ ἀρνίου», (Ἀποκ. 21,14). Καί πάλιν ἐν τῷ Βιβλίῳ τῆς Ἀποκαλύψεως ὁ Ἅγιος Ἰωάννης λέγει: «Καί εἶδον οὐρανὸν καινὸν καὶ γῆν καινὴν· ... καὶ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν Ἱερουσαλὴμ καινὴν εἶδον καταβαίνουσιν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, ἡτοιμασμένην ὡς νύμφην κεκοσμημένην τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς· καὶ ἤκουσα φωνῆς μεγάλης ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λεγούσης· ἰδοὺ ἡ σκηνὴ τοῦ Θεοῦ μετὰ τῶν ἀνθρώπων, καὶ σκηνώσει μετ' αὐτῶν, καὶ αὐτοὶ λαὸς αὐτοῦ ἔσονται, καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς μετ' αὐτῶν ἔσται». (Ἀποκ. 21, 1-3).

Κατά τόν θεῖον Παῦλον ἡ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβαίνουσα πόλις τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ Ἐκκλησία, τήν ὁποίαν ὁ Χριστός ἠγάπησε «καί ἑαυτόν παρέδωκεν ὑπέρ αὐτῆς, ἵνα ἡ ἁγία καί ἄμωμος... οὐδεὶς γάρ ποτε τήν ἑαυτοῦ σάρκα ἐμίσησεν, ἀλλ' ἐκτρέφει καί θάλπει αὐτήν καθὼς καί ὁ Κύριος τήν Ἐκκλησίαν· ὅτι μέλη ἐσμέν τοῦ σώματος αὐτοῦ ἐκ τῆς σαρκός αὐτοῦ καί ἐκ τῶν ὀστέων αὐτοῦ», (Πρβλ. Ἐφ. 5,25-30). Τοιαῦτα μέλη τοῦ σώματος καί ἐκ τῆς σαρκός τοῦ Χριστοῦ, ἀνεδείχθησαν πρωτίστως καί κυρίως οἱ μαθηταί καί Ἀπόστολοι Αὐτοῦ, οἱ ὅποιοι ἐγένοντο σύσκηνοι τῆς «σκηνῆς τῆς ἀληθινῆς, ἣν ἔπηξε ὁ Κύριος καί οὐκ ἄνθρωπος» (Ἑβρ. 8,2). Διό καί ὁ ὑμνωδός ἀναφωνεῖ λέγων: «Υἱοθετήσας, τοὺς μαθητάς σου, πρὶν ὁ φύσει Υἱός, θέσει κληρονόμους ἔδειξας πατρικῆς, κληρουχίας Ὑπεράγαθε, καὶ συνεδρεῦειν σοι, τῷ Θεῷ καὶ Δεσπότῃ εὐδόκησας».

Ὁ σοφός δέ Παῦλος, ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς Ἐφεσίους σχετικῶς μέ τό γεγονός ὅτι ὁ Θεός ἦνωσεν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τοὺς ἐθνικούς, δηλαδή τοὺς εἰδωλολάτραις καί τοὺς Ἰουδαίους εἰς μίαν καὶ μόνην Ἐκκλησίαν λέγει: «οὐκέτι ἐστὲ ξένοι καὶ πάροικοι, ἀλλὰ συμπολῖται τῶν ἁγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ, ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν, ὄντος ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ Ἰησοῦ

Χριστοῦ, ἐν ᾧ πᾶσα ἡ οἰκοδομὴ συναρμολογουμένη αὖξει εἰς ναὸν ἅγιον ἐν Κυρίῳ· ἐν ᾧ καὶ ὑμεῖς συνοικοδομεῖσθε εἰς κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ ἐν Πνεύματι», (Ἐφ. 2,19-22).

Ἐνταῦθα οἱ οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ παρουσιάζονται ὡς λίθοι ζῶντες κτιζόμενοι ἐπὶ τοῦ πνευματικοῦ οἰκοδομήματος τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας ὁ Χριστός εἶναι ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος, «πρὸς ὃν προσερχόμενοι λίθον ζῶντα, ὑπὸ ἀνθρώπων μὲν ἀποδεδοκιμασμένον, παρὰ δέ Θεῷ ἐκλεκτόν, ἔντιμον... διότι περιέχει ἐν τῇ Γραφῇ. Ἰδοὺ τίθημι Σιών λίθον, ἀκρογωνιαίον ἐκλεκτόν, ἔντιμον, καὶ ὁ πιστεύων ἐπ’ αὐτῷ οὐ μὴ κατασχυνηθῇ», (Α΄ Πέτρ. 2, 4-6) λέγει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος. Κατὰ δέ τόν Ζυγαβηνόν, οἱ θεμέλιοι εἶναι οἱ Ἀπόστολοι, ὡς πρῶτοι πιστεύσαντες καὶ πρό πάντων τεθέντες εἰς τὴν οἰκοδομὴν τῆς Ἐκκλησίας ἢ τό τούτων κήρυγμα κρηπὶς καὶ ὑποβάθρα τῆς Ἐκκλησίας ὄν. Διό καὶ ὁ ὑμνωδός ὡς παροανεφέρθη, λέγει: «Ὁ πρὶν φύσει Υἱός, ὁ Ἰησοῦς δηλονότι ὁ Χριστός, θέσει κληρονόμους ἔδειξε τοὺς μαθητάς καὶ Ἀποστόλους τῆς πατρικῆς αὐτοῦ κληρουχίας / κληρονομίας».

Κατὰ δέ τόν Κλήμεντα Ρώμης, «Οἱ ἀπόστολοι ἡμῖν εὐηγγελίσθησαν ἀπὸ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, Ἰησοῦς Χριστός ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἐξεπέμφθη. Ὁ Χριστός οὖν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ οἱ Ἀπόστολοι ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ· ἐγένοντο οὖν ἀμφοτέρα εὐτάκτως ἐκ θελήματος Θεοῦ».

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, οἱ Ἀπόστολοι εἶναι ἡ φωνή καί ἡ σφραγίς

τοῦ Κυρίου. Καί τοῦτο, διότι ἐκ τῶν Ἀποστόλων ἐχειροτονήθησαν οἱ πρῶτοι Ἐπίσκοποι μαθηταί αὐτῶν καί ἐξ αὐτῶν οἱ κατά τόπους κατασταθέντες Ἐπίσκοποι-Πρεσβύτεροι, ἔπειτα δέ οἱ κατά διαδοχὴν χειροτονούμενοι ἐπίσκοποι ἐν σειρᾷ συνεχεῖ καὶ ἀδιασπάστῳ, γινομένων πάντων «εὐτάκτως ἐκ θελήματος Θεοῦ».

Λίαν ἐνδιαφέρον ἐν τῇ συναφείᾳ ταύτῃ καὶ ὁ περί Ἰωάννου τοῦ Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ λόγος, μνημονευομένου ὑπὸ τοῦ Εὐσεβίου Καισαρείας (Παλαιστίνης) καὶ τοῦ Κλήμεντος Ἀλεξανδρείας ἔχοντος οὕτως: «Ἐπειδὴ γάρ τοῦ τυράννου τελευτήσαντος ἀπὸ τῆς Πάτμου τῆς νήσου μετῆλθεν [Ἰωάννης] ἐπὶ τὴν Ἔφεσον, ἀπήει (ἀνεχώρησε) παρακαλούμενος καὶ ἐπὶ τὰ πλησιόχωρα τῶν ἐθνῶν, ὅπου μὲν ἐπισκόπους καταστήσων, ὅπου δέ ὅλας Ἐκκλησίας ἀρμόσων (=τακτοποιήσει), ὅπου δέ κλῆρον ἕνα γέ τινα κληρώσων (= διορίσω διὰ κλήρου) τῶν ὑπὸ τοῦ Πνεύματος σημαινομένων».

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω καταδείκνυται ἐναργέστατα ὅτι ἡ πνευματικὴ ἐξουσία τοῦτέστιν ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἱεραρχία μετὰ τῆς ἀπὸ τῶν Ἀποστόλων διαδοχῆς αὐτῆς προέρχεται ἐκ τοῦ ἐνανθρωπήσαντος, σταυρωθέντος καὶ ἀναστάντος Χριστοῦ, ἐν ᾧ οἱ Ἀπόστολοι ἀμεσώτερον κατέστησαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐπισκόπους καὶ Πρεσβυτέρους, λαβόντας οὕτω τὸ ἱερατικὸν «χάρισμα τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τῶν Ἀποστόλων», ὡς παραγγέλλει εἰς τὸν μαθητὴν αὐτοῦ Τιμόθεον ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγων: «ἀναμιμνήσκω σε ἀναζωπυρεῖν τὸ χάρισμα τοῦ Θεοῦ, ὃ ἐστίν ἐν σοὶ διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν μου», (Β' Τιμ. 1,6).

Ἰδού λοιπόν διὰ τί οἱ ἐν τῇ πρώτῃ Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ ἐν Νικαίᾳ τῷ 325 μ.Χ. συνελθόντες θεοφόροι Πατέρες καὶ συντάξαντες τὸ «Σύμβολον τῆς Πίστεως» ὠνόμασαν τὴν Ἐκκλησίαν «Ἀποστολικήν».

Ἡμεῖς δέ, οἱ τιμῶντες τὴν πάνσεπτον αὐτῶν μνήμην μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ εἵπωμεν: «Ἦν διήλθετε κτίσιν φωτίσαντες, οἱ τοῦ Σωτῆρος Μαθηταί, τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων, ὡς ὕλην καταφλέξαντες τοῖς διδάγμασιν ὑμῶν, τὰ ἔθνη ἐξ ἀγνωσίας βυθοῦ, πρὸς τὴν θείαν γνῶσιν, σαγηνεύσαντες ἐσώσατε, καὶ νῦν πρεσβεύσατε Χριστῷ, ὅπως ἴλεως γένηται ἡμῖν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως». Ἀμήν, ἔτη πολλά καὶ εἰρηνικά!

Τὴν θείαν Λειτουργίαν ἠκολούθησε δεξίωσις καὶ πλουσία ἐόρτιος καὶ παραδοσιακὴ τράπεζα εἰς ἐστιατόριον τῆς Τιβεριάδος ὑπὸ τοῦ Ἡγουμένου καὶ Ἐπιστάτου π. Κωνσταντίνου.

Ἐσπερινὸς ἀφ' ἐσπέρας καὶ θεία Λειτουργία ἐτελέσθη εἰς τὸ ἱερόν Παρεκκλήσιον τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων εἰς τὴν Γεθσημανὴν, ὑπὸ τοῦ Ἡγουμένου τοῦ Προσκυνήματος Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ,

συλλειτουργοῦντος τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Θαδδαίου, ἐν συμμετοχῇ μοναχῶν
μοναζουσῶν καί Ἱεροσολυμιτῶν πιστῶν.

